Ч. 87 Середа 21 цвѣтня (3 мая) 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованї.

Реклямаціи неопечатанї вôльнї вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлыи рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Розумне слово про краеву выставу.

Вже кôлька разôвъ выказували мы, якъ великои ваги есть для Русинôвъ краєва выстава, котра мае вôдбути ся въ 1894-ôмъ роцѣ пôдъ протекторатомъ Є. Вел. Цѣсаря Францъ-Иосифа; мы старали ся при тôмъ заохотити нашихъ людей, щобы якъ найскорше и якъ найчисленнѣйше зголошували ся до участи въ выставѣ, щобы потому не було безъ потребы всѣлякихъ жалѣвъ та нарѣканъ, бо знаемо добре, якіи мы пасивный народъ и якъ часто любимо спыхати вину на другихъ за нашî власнї похибки и нашу байдужнôсть. На жаль суть ще до того мѣжь нами и такî люде, котрî пôдшиваючись пôдъ Русинôвъ, старають ся якъ разъ спиняти всякій рухъ, всякій розвôй народный рускій а притôмъ сѣють ще й незгоду та роздоръ мѣжь Русинами и Поляками — видко лишь въ тôй одинокôй цѣли, щобы при помочи того роздору, тои незгоды тымъ скорше убити розвôй народно-рускій. Коли мимо такого ворожого поступованя тыхъ людей декотрî товариства рускî и поодинокî люде все таки рѣшили ся взяти участь въ выставѣ, не сподобало ся то видко москвофільскому орґанови львôвскому „Галичанинови“ и вôнъ выступивъ въ кôлькохъ статьяхъ дуже ворожо противъ выставы краєвои, стараючись нѣбы то переконати людей, що та выстава принесе лишь шкоду Русинамъ. При тôмъ выступила згадана ґазета и противъ проф. Шухевича, котрый займае ся въ комітетѣ выставовôмъ справами вôддѣлу етноґрафічного. Се спонукало проф. Шухевича высказати въ „Дѣлѣ“ дуже розумне слово про выставу, котре зъ одної стороны есть доброю наукою для самыхъ Русинôвъ а зъ другои дае и вôдповѣдну вôдправу тымъ аґітаторамъ, що стоячи на чужôй службѣ старають ся всюды и на кождôмъ кроцѣ Русинôвъ розбивати и въ тôй лишь цѣли сѣють незгоду и роздоръ межи Русинами и Поляками, дѣтьми одного краю, одної державы. Наводимо тутъ слова проф. Шухевича:

Выставу вôльно кождому чоловѣкови уряджувати: вôльно еѣ называти и краевою, божь она прецѣнь есть въ краю и мае на цѣли представити свѣтови передовсѣмъ краевî выробы, плоды. Чоловѣкъ оденъ не урядить выставы краевои, бо по перше грошей у него одного на те немаа по друге — мало хто услухавъ бы его голосу, длятого вôнъ глядае собѣ до помочи людей маючихъ та знатныхъ и они творять первѣстный комітетъ выставы. Такъ сталось и теперь. Первѣстный той комітетъ сходивъ ся, выдавъ вôдозву, котра була помѣщена у всѣхъ часописяхъ краю, запрошуючи людей охочихъ приступити до ширшого комітету, — позаякъ на тую цѣль треба грошей, комітетъ той зажадавъ рôвночасно вкладки 250 зр. Кромѣ тыхъ загальныхъ запросинъ, въ часописяхъ, выславъ комітетъ ще до богато людей окремо запросины. Такî запросины одержало бôльше число Русинôвъ а помѣжь ними и я.

Однакожь Русины не покористувались тымъ правомъ, бо анѣ на загальнї анѣ на личнî запросины нѣхто анѣ не зголосивъ ся анѣ не вôдписивавъ, — оденъ одинокій я написавъ до комітету письмо оського змѣсту:

„Дуже жалую, що у мене нема грошей, котрî бы я мавъ зложити яко вкладу и тымъ самымъ мôгъ взяти участь въ працяхъ комітету, длятого й выбачайте, що не можу зъ запросинъ користати...“

Мабуть третього дня по тôмъ моѣмъ листѣ дôстаю вôдъ комітету письмо, котрымъ именовано мене членомъ комітету, не жадаючи нѣ шелюга вкладки. Оттакимъ чиномъ я взлвъ ся въ комітетѣ, на жаль, одинокій Русинъ. А склало ся такъ тому, бо якъ бачимо, тî люде, до котрыхъ выслано личнî запросины, навѣть не дали вôдповѣди. Пытаю теперь: хто мае обовязокъ бôльше дбати про заступництво Русинôвъ на выставѣ; чи Русины самî, чи комітетъ, котрый дававъ Русинамъ нагоду засѣдати въ комітетѣ?

Комітетъ повѣривъ менѣ рефератъ етноґрафічный. Я принявъ его въ тôмъ глубокôмъ пересвѣдченю, що буду мати нову нагоду зложити свою працю не лишь на престолъ краю, але й Руси. Принявши сей обовязокъ, заразъ зажадавъ я вôдъ заступника презеса выставы ґр. Ст. Баденіого, щобы на части всхôднôй етноґрафічного дѣлу выставы, отже тамъ, де етноґрафія Русинôвъ буде заступлена, були й написи рускî; дальше, щобы всѣ вôдозвы и проґрамы друкувались также по руски. A, to się rozumie! була вôдповѣдь. И справдѣ такъ есть, бо власне теперь друкуе ся вôдозва и проґрама етноґрафічнои секцїѣ рôвночасно по польски и по руски.

Пытаюсь теперь: Коли комітетъ на таке писемце мое, безъ алеґатôвъ въ банкнотахъ, принявъ мене до свого складу, чи бувъ бы може вôдмовивъ приняти тыхъ, що выслали бы письма зъ алеґатами? Я певный, що коли бы була редакція „Галичанина“ черпнула зъ своихъ фондôвъ, була бы й она тамъ репрезентована.

„Мимо того поведеня загалу руского —

---

35)

КУМА ЖУРБА.

повѣсть

Г. СУДЕРМАНА.

(Дальше).

XVIII.

— Щось нашъ паничь зачинае наразъ весело жити — говорили помѣжь собою парôбки, а що все йшло теперь Богъ зна' по якому, то крали оденъ корець збôжа по другôмъ.

Тымчасомъ Павло ѣздивъ на всѣ вечерки зъ танцями и балѣ, якî лишь вôдбували ся въ околици. Хто его побачивъ середъ веселои товпы зъ тымъ чоломъ зораныкъ морщинами, зъ боязливымъ поглядомъ, що все за чимсь слѣдивъ, той пытавъ ся:

— Чогожь *той* ту шукае?

И неоденъ обходивъ его здалека, якъ коли бы тѣнь упала на его радôсть.

Павло здававъ собѣ докладно справу зъ дороги, на котру теперь вступивъ. Чувъ, що Ердманы не оминають жадного вечерка, жадного торжества, у кождôмъ беруть завсѣгды участь.

— Вже я ихъ десь конче стрѣну — говоривъ собѣ — нôчь темна, а въ поли пусто. Пôдъ вольнымъ божимъ небомъ мусять заглянути смерти око въ око.

Въ два днѣ по послѣдной своѣй гостинѣ въ Льоткаймъ, поѣхавъ до мѣста и купивъ собѣ револьверъ, гарный револьверъ, стрѣляючій шѣсть разôвъ, зъ довгою, тонкою цѣвкою. Мовь звѣрь дикій зачаювавъ ся вôнъ вôдъ теперь ночею по корчахъ и ровахъ, коли сподѣвавъ ся, що тамтуды будуть переѣздити.

Але не стрѣтивъ ихъ. Очевидно стали недовѣряти и длятого сидѣли по найбôльшôй части дома або може не мали тодѣ грошей, а въ то скорше можна вѣрити!

— Я можу заждати — говоривъ собѣ и дальше поступавъ такъ само.

А коли тôлько котрого вечора лишивъ ся дома и разомъ зъ сестрами сѣвъ при столѣ до вечерѣ — тихои, сумнои вечерѣ — то все перелякъ нападавъ его, коли глянувъ на ихъ лиця и въ тыхъ блѣдыхъ, гризотою напятнованыхъ чертахъ, вôднаходивъ черты матери. Той видъ выганявъ его наново зъ дому...

Въ нôчь карнавалову при кôнци мясниць, въ сали мѣйскои ресурсы, властителѣ посѣлостей давали великій баль.

— Тамъ я ихъ зловлю — сказавъ собѣ, бо довѣдавъ ся, що оба браты належали до збору господарѣвъ того балю.

Коли смеркало, казавъ запрягти до санчатъ конѣ, сховавъ револьверъ у валізѣ въ санкахъ и выбравъ ся въ дорогу до мѣста.

Цѣлый день свѣтило сонце дуже гарно; тому теперь горѣло небо багромъ заходу. Въ синявî завивала оповита, лежала передъ нимъ земля, а у морознôмъ, яснôмъ воздусѣ несенї вѣтромъ миготѣли дрôбнї кристалы леду.

Коли минавъ Гелененталь, побачивъ двое саней, наладованыхъ галузями смерековыми, якъ завернули на дорогу, що вела до двора.

— Тамъ мабуть также справляють нинѣ забаву — шепнувъ, спозираючи за саньми и понуро усмѣхнувшись додавъ: — Я не повиненъ имъ завидувати, бо й мене нинѣ ожидае забава...

О шестôй приѣхавъ до мѣста, постаравъ ся о білетъ вступу и сидѣвъ понуро задумавшись ажь до девятои въ кутику комнаты, де вино продавали.

Коли выйшовъ на салю балеву, въ котрôй панувавъ незвычайный заколотъ и гамôръ, сховавъ ся несмѣло въ найтемнѣйшôмъ кутику еѣ поза якимсь філяромъ, бо ему здавало ся, що на чолѣ его выразно для кождого стоить написана думка про убійство, що такъ и залягла всю его душу.

Ажь наразъ почувъ, мовь бы ему хто нôжь запхавъ у груди. Побачивъ обохъ братôвъ. По серединѣ салѣ стояли гордо, оба почервонѣлî зъ шовковыми кокардами на раменахъ и зъ букетиками конвалій въ бутоньєрцѣ; зъ побѣдоносныкъ усмѣхомъ мѣрили очима ряды дѣвчатъ, що въ ясныхъ сукенкахъ сидѣли довкола стѣнъ салѣ.

— Добре! Теперь я вже ихъ маю, впали менѣ въ руки — шепнувъ и вôдôтхнувъ свобôднѣйше. Чувъ, що для него нема вже повороту, що цофнути ся не може. А потôмъ скрывъ ся въ найдальшій кутикъ, звôдки все мôгъ бачити свои жертвы. Блескъ свѣтла падавъ ясно мовь сонце на него, але вôнъ того не бачивъ;

головный комітетъ покликавъ значне число Русинôвъ до рôзныхъ секцій. Рѣчею тыхъ людей — дбати въ своихъ секціяхъ про те, щобы Русины не були покривджені, хочь и то не залежить вôдъ сеѣ чи тои секціѣ, але просто вôдъ самыхъ выставцѣвъ, котрî можуть собѣ мѣсця замовити и вôльно имъ тамъ ставити свои написы“.

„О конечности, а навѣть о хôснѣ участи нашои въ выставѣ, були вже пôднесенî голосы зъ краю, були они и на зборахъ нашихъ товариствъ , тожь не буду того повтаряти, а зверну нинѣ увагу нашихъ землякôвъ лишь на те, що ще й теперь пора выступити намъ якъ слѣдъ, — треба лише взятись за дѣло енерґічно, обôслати выставу у всѣхъ еѣ секціяхъ якъ найбогатѣйше, — словомъ: взяти найживѣйшу участь въ выставѣ, — тогдѣ певно нѣхто намъ кривды не заподѣє, а справа выйде лише на користь нашого народу“.

Наконець дає проф. Шухевичь вôдправу „Галичаниновиˮ за его напасти на его особу и каже:

„И се мене не здивувало, що „Галичанинъ“ чи то просто, чи то мимоходомъ кидаєсь на мене. Сежь прецѣнь рѣчь ясна: „Галичанинъ“ стараєсь усѣми силами затерти слѣдъ народу руского въ Галичинѣ, а я тутъ якъ разъ буду старати ся показати свѣтови тои нарôдъ, якъ вôнъ живе въ своихъ звычаяхъ та обычаяхъ, якъ ними вôнъ найживѣйше вôдрôзнюєсь вôдъ московского, за котрымъ стоить „Галичанинъ“, яка его ноша, якî его тыпы, и т. д. Отсе „Галичанина“ й найбôльше болить....“

До повысшихъ слôвъ проф. Шухевича мусимо додати ще й вôдъ себе кôлька слôвъ: Стало ся вже по части то, чого мы побоювали а передъ чимъ остерѣгали нашихъ людей. Байдужнôсть наша зробила то, що зъ нашихъ людей не вôйшовъ майже нѣхто до комітету выставового. Пытаємо ся теперь: чи справедливî були бы нарѣканя нашî, що насъ тамъ нема? То саме могло бы стати ся и зъ цѣлою выставою черезъ нашу байдужнôсть а до того не вôльно намъ допустити; треба направити намъ зло бодай численнымъ обôсланємъ выставы. Рѣчь прецѣ ясна, що Русины самî не моглы бы уладити краєвои выставы, бо немають до того анѣ достаточно грошей анѣ на стôлько силъ интеліґентныхъ. Колижъ взяли ся до уряджуваня краєвои выставы Поляки, то не вôдтягаймо ся вôдъ неи а поступаймо спôльно и въ згодѣ зъ Поляками для власного добра и добра цѣлого краю. Не слухаймо голосу ворожихъ Русинамъ аґітаторôвъ и не завидуймо Полякамъ силы, до котрои и намъ стремѣти потреба.

Замахъ на царя.

Вôдъ кôлькохъ вже днѣвъ ходила чутка, що пôдчасъ подорожи царя и его родины до Криму хотѣвъ хтось недалеко Харкова допустити ся замаху на царя и въ тôй цѣли вырвавъ шину на зелѣзници, щобы довести тымъ способомъ до якоись катастрофы. Намѣреный сей найновѣйшій замахъ па царя представлювано въ заграничныхъ ґазетахъ всѣляко и длятого наразѣ годѣ було навѣть вѣру дати, що бувъ дѣйстно якійсь замахъ. Теперь же потверджує ту вѣсть урядова ґазета російска „Харковскія Губернскія Вѣдомости: Рѣчь була така:

Коли царь ѣхавъ зъ родиною двôрскимъ поѣздомъ зелѣзницею зъ Харкова дня 18 (ст. стиля) марта о 5 год. рано, роздали ся наразъ выстрѣлы зъ карабіна, остерѣгаючи поѣздъ передъ грозячою небезпечностію. На 92-ôй верствѣ вôдъ Харкова вырвавъ бувъ хтось одну шину. Сторожь зелѣзницѣ, Лукіяновъ, добачивъ то ще завчасу, давъ знакъ трѣвоги и тымъ способомъ ухоронивъ царя и его родину вôдъ нещастя. Ген. директоръ курско-харкôвско-азовскои зелѣзницѣ, инжинеръ Василѣвъ, высказавъ въ вôдозвѣ до персоналу зелѣзничого свою подяку за то, що всѣ его розпорядженя точно выконано, а Лукіяновъ дôставъ десять рублѣвъ нагороды за то, що давъ завчасу знати о грозячôй небезпечности. Въ вôдозвѣ тôй сказано, що царь и єго родина навѣть и не знали тогды нѣчого о тôмъ, що стало ся.

Такъ звучить урядове справозданє о недавнôмъ замаху на царя. Видко, що справу сю держано добре въ тайнѣ, коли она ажь теперь стала звѣстна. Нема отже нѣякого сумнѣву, що хтось намѣрявъ допустити ся замаху на царя и его родину; хто — того изъ справозданя годѣ довѣдати ся, а якъ разъ та тайна, въ якôй сей фактъ держано, каже здогадувати ся, що вѣсти, якî о тôмъ замаху кружили недавно въ анґлійскихъ ґазетахъ, не суть зовсѣмъ неправдивî. Може навѣть дуже легко бути, що якъ разъ то, що тî ґазеты подають, есть дѣйстнымъ фактомъ, о котрôмъ, якъ звычайно, заказано російскимъ ґазетамъ писати. Мы нагадуємо тутъ то, що писавъ лондоньскій Standard, а що мы вже разъ коротенько згадували. Згадана ґазета одержала недавно тому зъ Петербурга таку вѣсть:

„Пôдчасъ послѣднои подорожи царя до Криму зôбрало ся було въ околици Харкова кôлька тысячѣвъ селянъ, котрî хотѣли предложити цареви якусь жалобу на многî надужитя мѣсцевыхъ властей. Селяне положили ся були на шинахъ и казали, що коли царь надъѣде, то они задержать поѣздъ и тогды предложать всѣ свои жалобы. Войско, котре пильнувало зелѣзницѣ, взяло ся розганяти селянъ и зъ того прийшло межи нимъ а селянами до кровавои бійки, въ котрôй мало згинути 15 воякôвъ и 42 селянъ. Якъ разъ пôдчасъ тои бійки надъѣхавъ поѣздъ царскій и розъѣхавъ ще кôлькохъ селянъ, що не хотѣли уступити ся изъ шинъ домагаючись справедливости“.

Чи дѣйстно такъ було, якъ доносить харкôвска урядова ґазета, чи такъ, якъ каже Standard, не має нѣчого до рѣчи. Фактомъ есть, що невдоволенє въ Россіи зъ теперѣшного стану не притихло и замахи на царя ще не перевели ся. Суть все ще люде, котрî готовî братися до крайныхъ средствъ безъ огляду на то, що зъ особою царя не конче мусить заразъ щезнути и система, якои въ Россіи теперь держать ся.

Переглядъ політичный.

Въ міністерствѣ справъ заграничныхъ розпочали ся оногды переговоры въ справѣ угоды торговельнои зъ Румуніею. Повномочникъ румуньскій, Панініу, має вже — якъ доносить Fremdenblatt — докладнî инструкціи и есть надѣя, що симъ разомъ доведуть ся переговоры щасливо до кôнця.

Вчерашный день — свято робôтниче — проминувъ у Вѣдни зовсѣмъ спокôйно. Рано вôдбуло ся 46 зборôвъ при участи около 50.000 робôтникôвъ. На всѣхъ зборахъ ухвалено резолюціѣ въ справѣ загального права голосованя, свободы прасы и зборôвъ.

До Schles. Ztg. доносять зъ Берлина, що нема выгляду, шобы въ центрумъ знайшло ся достаточне число голосôвъ для закона войскового. Розвязанє парляменту уважають за рѣчь необхôдну. Новî выборы наступили бы тогды въ половинѣ червня.

Послѣ Köln. Ztg. розмавлявъ цѣсарь нѣмецкій зъ Папою о справѣ соціяльнôй именно о полѣпшеню долѣ бѣднѣйшихъ клясъ та о небезпечности изъ ширшаючихъ змагань радикальныхъ и якъ тому лиху зарадити.

роскôшнî, пристрастнî акорды музики долѣтали до его уха, але вôнъ не чувъ ихъ; всѣ свои змыслы зôбравъ вôнъ въ одну точку, въ дике бажанє кровавои пôмсты.

Коли такъ дививъ ся передь себе въ товпу, що снувала ся по сали, почувъ за собою розмову двохъ старшихъ мужчинъ:

— Щожь, выбираєшь ся завтра на похоронъ?

— А вжежь; має бути дуже величавый. Конче треба поѣхати.

— Чи довго хорувала?

— О, довго. Нашь старый докторъ вже давно зовсѣмъ покинувъ еѣ. Тодѣ выѣхала она зъ донькою на полудне, вôдтакъ вернула — и не знаю, на якій часъ удало ся продовжити ще еѣ житє.

Павло почавъ уважно слухати. Неяснє прочутє засіяло ему въ головѣ. То галузє смерекове! Галузє смерекове! Галузє смерекове!

А оденъ зъ мужчинъ говоривъ дальше:

— Скажи-но менѣ: донька вже десь зъ давна-давенъ панна на выданю, чи ще доси незамужна?

— Загально еѣ знають зъ того, що всѣмъ дає вôдмову — вôдповѣвъ другій мужчина. — Однî кажуть, що робить то длятого, щобы недужои матери не покидати, другî здогадують ся, що потайки романсує зъ кузиномъ, тымъ Леськомъ Геллеромъ, — чей знаєшь его?

— О, того хорта, хто бы его не знавъ! — замѣтивъ перший. — Минувшого тыжня програвъ въ карты 800 марокъ, сидить у лихварскôй кишени по самî уха, та ще й держить собѣ якусь... ну! Та своєю дорогою, то хлопець зухъ и веселый; треба ему то признати, вôнъ якъ разъ на те сотвореный, щобы золотî рыбки ловити...

Павло чувъ неповздержиму охоту впасти лицемъ на землю и чоло запурити въ поросѣ; въ горлѣ давило его, червонî платки перелѣтали попередъ его очима... Такъ натерпѣла ся и перестала вже терпѣти та блѣда привѣтна женщина, що мовь ангелъ-хранитель стерегла двора, та, зъ котрою серце его такъ сильно було звязане!

Теперь, коли померла она, вже була вôльна дорога нещастямъ и погубѣ.

А Гальшка? Якъ же дрожала она все зô страху передъ тою страшною годиною, якъ вôнъ ѣй присягавъ, що тодѣ коло неи стане! А нинѣ, замѣсть тамъ бути, вôнъ чатує мовь хищний звѣрь, зъ кровавыми думками въ души, вôнъ-той одинокій чоловѣкъ, передъ котрымъ еѣ чиста душа такъ колись отворила ся...

Морозъ перейшовъ ему по тѣлѣ.

— Та що то впрочôмъ значить? Потѣшителѣвъ має она и такъ.... есть при нѣй веселый Лесько, зъ котрымъ „потайки романсує“, — нехай же вôнъ теперь покаже, що вмѣє....

Засмѣявъ ся голосно, злобно, а пересвѣдчивши ся, що Ердманы вже теперь не утечуть передъ нимъ, коли на нихъ буде ждати на дорозѣ, выйшовъ зъ салѣ.

Коли выѣхавъ, нôчь була мѣсячна и тиха, лише вѣтеръ вѣявъ. Въ души его зробило ся спокôйнѣйше, помалу щоразъ спокôйнѣйше; а коли зъ часомъ передъ его очима явивъ ся бѣлый дôмъ, що у свѣтлѣ мѣсяця здававъ ся марморовою могилою, тодѣ почавъ гôрко плакати.

— Ага, плачь, лементуй, бабѣю! — воркнувъ до себе и затявъ коня такъ, що дзвôнки задзвенѣли голоснѣйше. Ему выдалось, що се подзвôнне на похоронѣ всего, що добре.

Поза лѣсомъ дѣлила ся дорога на двѣ стороны, зъ нихъ одна вела до Льоткаймъ. Тамъ здержавъ вôнъ коня и припнявъ его до якогось пня, знявъ дзвôнки, щобы ихъ голосъ не зрадивъ его передъ часомъ. Потôмъ вынявъ револьверъ зъ валізки въ санкахъ и набивъ патронами.... шѣсть набоѣвъ.... по два на кождого.... два разы куля чей не хибне.

Зимно було дуже и ноги ему задеревѣли. Присѣвъ на днѣ санокъ, такъ, що баранячa шкôра закрывала его майже зовсѣмъ. Пôдъ нею було ему тепло и выгôдно и небавомъ почувъ, якъ его огортала якась незвычайна утома, такъ, якъ бы мавъ заснути. Але въ тôй хвили зôбравъ всю свою силу волѣ и отрясъ ся ся зъ того настрою.

— Та бо ты, бачу, не берешь того поважно, що маєшь ихъ убити — воркнувъ стиха. — Чей тодѣ инакше було бы тобѣ на серцю....

Зôрвавъ ся, вставъ и у нôчнôй тишинѣ грôмкимъ голосомъ крикнувъ:

— Убю, конче убю, присягаю тобѣ, мамо.... убю!

Минувшого четверга бувъ на авдієнціи у Папы вел. князь россійскій Володимиръ. Візита була коротка и мала лишь характеръ чемности, але Папа высказавъ при сѣй нагодѣ бажанє, щобы правительство россійске заявило трохи бôльше прихильности для згôдливыхъ предложень Ватикану.

Выборы до великого собранія болгарского вôдбули ся минувшои недѣлѣ дуже спокôйно и безъ всякого выпадку. Участь выборцѣвъ була дуже численна. О скôлько звѣстный результатъ выборôвъ на провінціи, то выборы выпали рѣшучо въ користь правительственныхъ кандидатôвъ. Выбрано всѣхъ міністрôвъ. По переведеню скрутиніѣ въ Софіи, выступили выборцѣ зъ музикою передъ помешканя міністрôвъ и зробили имъ велику овацію.

Въ пôвнôчнôй Америцѣ розпочали ся вже торжества, сполученû зъ вôдкрытємъ всесвѣтнои выставы колюмбійскои въ Чікаґо, а розпочали ся торжествами въ ню-йоркскôмъ портѣ, де въ четверъ по полудни о 1 год. вôдбувъ ся переглядъ фльотъ, зôбраныхъ на тамошныхъ водахъ. Вчера приѣхавъ до Чікаґо на вôдкрытє выставы президентъ Клевлендъ зô всѣма міністрами; людность повитала ихъ ентузіястично.

Новинки.

Львôвъ дня 2 мая.

— **Маєвый авансъ въ арміи** обôймає мѣжь иншими именованє Архикнязя Франца Сальватора майоромъ 15 полку драґонôвъ, Архикнязя Фердинанда капітаномъ въ 5 баталіонѣ піонієрôвъ и перенесенє Архикнязя Оттона до 9 полку гузарôвъ. Крôмъ того именовано: 7 фельдмаршалъ-лейтнантôвъ, 22 ґенералъ майорôвъ, 45 полковникôвъ, 77 пôдполковникôвъ, 108 майорôвъ, 238 капітанôвъ и ротмістрôвъ I. клясы, 125 другои клясы, 276 поручникôвъ и 198 пôдпоручникôвъ.

— **Въ справѣ назвы** новыхъ грошей настала въ польскôй прасѣ завзята полеміка. Розходить ся о те, якъ называти по польски Heller. Однû проектують grosz, другû halerz, а Рада шкôльна краєва рѣшила лишити въ пôдручникахъ шкôльныхъ таки Heller. Отже якъ доносить краковскій Czas, котрый першій запроектувавъ приймити назву halerz, рѣшило Міністерство скарбу по засягненю гадки ученыхъ (краковскои академіѣ наукъ), уживати въ польскихъ переводахъ назвы halerz. У насъ приймила ся вже досыть загально назва сотикъ, треба бы єѣ лише консеквентно уживати.

И якъ бы на доказъ пôславъ кулю у воздухъ, такъ що луна громомъ роздала ся у тишинѣ нôчнôй, а круки зъ крикомъ злетѣли зô своихъ гнѣздъ.

Чимъ близше надходила година, въ котрôй браты мали вже вертати, тымъ бôльше росла въ нѣмъ тревога; та не бувъ то страхъ передъ кровавымъ дѣломъ, вôнъ дрожавъ на думку, що въ послѣднôй хвили може ему опасти рука и може покинути его вôдвага, бо все-жь называли его „боягузомъ“.

Може була четверта зъ рана и мѣсяць заходивъ уже, коли почувъ здалека голосъ дзвôнкôвъ, спершу тихій, дальше щоразъ голоснѣйшій и голоснѣйшій. Скочивъ въ рôвъ, завѣяный снѣгомъ и кинувъ ся на землю. Сани зближали ся до берега лѣса; въ нихъ сидѣли двѣ людскû постатѣ, завиненû въ кожухи — були то они. Та якъ же то довго тягло ся!

Санки сунули ся помалу, нога за ногою. Дзвôнки на кони дзвонили лѣниво. Браты хропѣли мовь дома.... безборонû, зданû на его ласку.

Прискочивъ скоро, схопивъ коня за поводы и знявъ посторонки зъ орчикôвъ. Санки станули, а панове спали въ нихъ дальше.

(Дальше буде.)

— **Испыты офіціялістôвъ приватныхъ.** На запытанє Міністерства рôльництва що до заведеня испытôвъ для урядникôвъ рôльничихъ, вôдповѣвъ галицкій Выдѣлъ краєвый, що годить ся въ прінципѣ на се, однакъ застерѣгає ся, що тû испыты не будуть державнû, але яко публичнû будуть переводитись Выдѣломъ краєвымъ при спôвучасти товариствъ рôльничихъ и рôльничои комісіѣ. Рôвночасно подавъ Выдѣлъ краєвый Міністерству проектъ, въ якій спосôбъ треба вложити комісіѣ испытовû и чого при такôмъ испытѣ — котрый не може бути обовязковый — треба вымагати на кандидатôвъ вôдъ урядникôвъ высшои и низшои клясы.

— **Місія духовна.** Въ Скалатщинѣ вôдбуває ся теперь місія духовна уряджена монахами чина св. Василія В. Розпочала ся въ Старомѣйщинѣ 29 цвѣтня вечеромъ, а скôнчить ся 5 мая рано; въ Товстôмъ зачне ся 6 мая вечеромъ а скôнчить ся 12 мая рано. Въ Скалатѣ певно буде ще цѣлый тыждень, бо днѣ ще не означенû.

— **Змѣна властителѣвъ.** Маєтность Ставькову и Кулинки зъ Довгою, Лазарôвкою и прилеглостями, въ повѣтѣ калускôмъ, купивъ вôдъ Горнштайна I. Г. Шумеръ.

— **Доповняючій выбôръ** одного члена Рады повѣтовои въ Турцѣ зъ ґрупы бôльшихъ посѣлостей розписаный на 7 червня с. р.

— **Про дрôбну льотерію въ Австріи** пишуть нѣмецкû часописи таке: Угорскій президентъ міністрôвъ заповѣвъ недавно въ соймѣ, що предложить проектъ закона, котрымъ буде знесена дрôбна льотерія, а на єѣ мѣсце заведена клясова льотерія. Мы можемо пôднести въ тои нагоды, що справа льотеріѣ не належить до такихъ справъ, що мусясь мати однаковû основы въ обохъ половинахъ Монархіѣ. Длятого зъ заявлень угорского президента міністрôвъ не можна высновувати, що и въ Австріи знесуть теперь дрôбну льотерію.

— **Торговля дѣвчатами.** Зô Станіславова пишуть: Марія Гричукъ зъ Горки донесла поліціи, що приѣхала въ Царгороду. Тамъ — казала она — вывѣзъ єѣ Кальманъ Талеръ зô Станіславова и товаришѣ его. Єѣ называли тогды Міною Оліnґеръ. До подорожи мавъ єѣ намовити Аба Брікъ. Зъ тои причины поліція увязнила Бріка.

— **Міліонеръ у вязници.** Тыми днями судъ вѣденьскій вôддавъ до вязницѣ чоловѣка, котрый давнѣйше дуже зацѣкавлювавъ лѣкарѣвъ, а теперь знову звернувъ на себе увагу тымъ, що его засуджено на 7 лѣтъ тяжкои вязницѣ. Чоловѣкъ той зве ся Семенъ Опасічь, має нинѣ готовыхъ грошей звышь міліонъ зр., а крôмъ того богато маєткôвъ въ рôжныхъ сторонахъ Монархіѣ, особливо въ околицяхъ Трієсту; до того має ще кôлька камениць. Той міліонеръ має теперь 60 лѣтъ, а тому 10 лѣтъ бувъ ще жебракомъ. Опасічь въ роду калѣка, страшный калѣка. Нôгъ не має зовсѣмъ, а руки и не подôбнû до рукъ, хочь вôнъ ихъ уживає до ходу. Рушає ся а радше посуває ся вôнъ такъ, що у нижнои части хребта каже собѣ прикрѣпити два колѣсця, на нихъ ѣде, а своими нѣбы руками вôдбиває ся вôдъ землѣ. Мимо свого калѣцтва прожив вôнъ уже, якъ сказано 60 лѣтъ, але лѣкарѣ кажуть, що теперь уже вязниця его убє. До 50 року житя вôнъ жебравъ. Коли показавъ ся на улици, то се людскû серця такъ зворушувало, що милостинѣ сыпались дуже щедро и вôнъ небавомъ зôбравъ собѣ значный капіталъ. Вôдтакъ лихвою и грою на біржи зрôсъ его маєтокъ въ р. 1888 до чверть міліона зр. готовыхъ грошей, а крôмъ того мавъ уже тогды кôлька камениць и добра коло Трієсту. Але въ мѣру того, якъ его маєтокъ рôсъ, вôнъ стававъ скупаремъ и то завело его до вязницѣ. Вже въ р. 1891 засудила его за кривоприсягу на пôвтора року вязницѣ Якъ лишь выйшовъ зъ вязницѣ, присягнувъ знову фальшиво. Ишло теперь о управителя его, котрого хотѣвъ обдурити, и о жѣнку одну, котру дуривъ, що оженить ся зъ нею. За то засуджено его на сѣмь лѣтъ.

— **Нападъ вовкôвъ на поѣздъ зелѣзницѣ.** О незвычайно цѣкавôмъ выпадку, що мавъ недавно лучити ся, доносять зъ Астрахана. Недалеко того мѣста поѣздъ зелѣзничій застрягъ у снѣгу, а на додатокъ лиха напало его ще й цѣле стадо вовкôвъ. Шѣсть подорожныхъ и трехъ зô службы, що не мали часу утечи до возôвъ, сейчасъ роздерли и зъѣли голоднû звѣрѣ. Вôдтакъ вили цѣлу нôчь и не уступались вôдъ поѣзду. Ажь надъ раномъ забрали ся. Подорожнû, що мали револьверы, убили зъ двайцять вовкôвъ.

— **Посуха въ Италіи.** Трохи не въ цѣлôй Италіи панує теперь страшна посуха Вода въ рѣкахъ такъ опала, що млыны мусѣли станути. Те саме грозить и фабрикамъ. Декуды нестає воды вже й для домашного ужитку, що вôдбиває ся особливо на худобѣ. Селяне въ декотрыхъ сторонахъ стережуть своихъ керниць въ день и въ ночи, щобы сусѣдъ не укравъ имъ дорогоцѣнного напою, або дають на молебнѣ и процесіями ходять для спровадженя дощу. Въ декотрыхъ сторонахъ засѣвы зовсѣмъ пропали, а въ иншихъ певно змарнѣють, коли дощь ихъ не скропить. Люде вже теперь боять ся голоду. Въ цѣлôй венецкôй сторонѣ и въ околицихъ Віценцы не було вже два мѣсяцѣ дощу. Огородовина дуже дорога. Такû самû скарги приходять въ Сицилѣ и Сардиніѣ. До того ще вульканъ Етна безнастанно выкидає ляву.

Господарство, промыслъ и торговля

— **Станъ воздуха** за минувшû добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 1 Мая до 12 год. въ полудне дня 2 с. м.: середна теплота була + 10·2° Ц., найвысша + 15·0° Ц. (вчера по полудни), найнизша + 4·0° Ц. вчера рано. Бαром. иде въ гору. (767). Вѣтеръ буде захôдный слабый, теплота обнизить ся до + 7·0° Ц., небо буде легко легко захмарене, малый дощь, впрочѣмъ погода.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ дня 1 с. м.:** пшениця 7·25 до 8·60; жито 6·25 до 6·50; ячмѣнь 5·— до 6·—; овесъ 5·75 до 6·—; рѣпакъ 11·— до 12·—; горохъ 6·20 до 9·—; вика 4·75 до 5·50; насѣнє льняне 11·50 до 12·—; бôбъ 9·50 до 11·—, бобикъ 5·75 до 7·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 60·— до 70·—; бѣла 65·— до 75·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 22·— до 24·—; анижь 39·— до 41·—; кукурудза стара 5·— до 5·80; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·— до 13·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 2 мая. Бурмістръ мѣста выдавъ вôдозву, въ котрôй взываває мешканцѣвъ, щобы якъ найторжественнѣйше и найщирѣйше повитали Є. Вел. Цѣсаря, котрый приѣде завтра першій разъ до Будапешту, вже яко до резиденціѣ.

Букарештъ 2 мая. Сесію парляменту продовжено ажь до 13 мая. Вчера приѣхала тутъ королева Наталія а на дворци повитавъ єѣ шефъ войсковои канцеляріѣ румуньского короля. Королева поѣхала заразъ на замокъ Відра коло Букарешту въ гостину до панѣ Катарджу, теты кор. Миляна и перебуде тутъ якійсь часъ.

Константинополь 2 мая. Сербскій полковникъ Марковичь, що нотіфікувавъ султанови вступленє на престолъ кор. Александра, одержавъ вôдъ султана велику ленту ордера Меджіде.

Чікаґо 2 мая. Президентъ Клевлендъ вôдкрывъ вчера выставу середъ грôмкихъ оклікôвъ величезныхъ масъ людей.

Специя 2 мая. Нѣмецка пара цѣсарска попращавши ся зъ королемъ и королевою италіяньскою выѣхала вчера до Берлина.

Берлинъ 2 мая. Урядова ґазета доносить, що цѣсарь постановивъ скоротити свою подорожь и приѣде вже 4 с. м. до Берлина.

За редакцію вôдповѣдая Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.